

FAGLIG KAMP

CENTRALORGAN FOR
DEN REVOLUTIONÆRE FAGOPPOSITION

No. 1
MAJ 1933

REDAKTION & EXPEDITION: RAADHUSSTRÆDE 13, KØBENHAVN K

Hvad vi vil - - -

Skal dansk Fagbevægelse rives ud af den reformistiske Kurs, skal Kampen mod Arbejdskøberne blive til alvorlig Realitet, skal Fagbevægelsen blive til socialistisk Klassekamporgan, er en samlet revolutionær Indsats fra alle oppositionelle Elementer nødvendig.

Ud fra disse Synspunkter skabtes ifjor i Maj Maaned paa Konferencen i København den landsomfattende Sammenslutning, den revolutionære Fagopposition, R. F. O.

Den *har* bestaaet sin Prøve. Sammenslutningens Værdi er bevist. R. F. O. blev for de klassebevidste Lønarbejdere i Danmark et Samlingsmærke, og som en Steppebrand fænger i tørt Græs, gik Organiseringen af R. F. O.-Grupper over Landet, fra By til By, saa vi allerede efter knapt et Aars Forløb staar med Tilslutning fra alle Fag og fra alle Egne.

Samtidig med denne *organisatoriske* Udvikling er der ogsaa gaaet en *fagpolitisk* Udvikling. I Oppositionen, som allerede bestod i organiseret Form *før* Maj 1932, var der yderst forskellige Opfattelser af Problemerne, forskellige Linier for Arbejdet. Men et fælles Arbejde maa føres efter fælles Linier, naturligvis tilpasset hvert Fags og hver Industris særlige Ejendommeligheder, det erkendte alle Kammerater og alle Grupper, og derfor har det forløbne Aar ogsaa været et Afklaringens og Fremskridtets Aar ogsaa paa dette Omraade.

Endelig er det lykkedes virkelig at skabe en central Hovedledelse for R. F. O., som med den fornødne Autoritet og det fulde Overblik kan staa som samlende og førende Faktor i Arbejdet.

Men en væsentlig Mangel i det altsammen har det været, at der manglede et centralt Organ for den revolutionære Fagopposition. En Række Industri- og Faggrupper har skabt deres særlige Blade, som har vundet kolossal Udbredelse og spiller en meget stor Rolle i Kampen om Medlemmerne, i Kampen mod Reformismen og Arbejdskøberne. R. F. O. som saadan har derimod intet Pressevaaben haft.

Der er tusind Opgaver for et saadant. Hver Dag, hver Uge stiller os overfor alvorlige Problemer, der skal tages Stilling til. Den økonomiske Krise gør den faglige Kamp mere vanskelig, men ogsaa mere betydningsfuld end nogensinde, og her maa der være et Organ, der kan skære gennem Virvar, belyse Problemer og give Linier til den revolutionære Opposition og udover den — til hele Arbejderklassen.

Vor Bevægelse er udsat for talløse Angreb. Der rases mod os fra Skagen til Gedser i den Presse, der staar til Reformisternes Raadighed, og vi maa have et Blad, som ikke alene kan tage til Genmæle, men som kan forsyne vore Kammerater med Vaaben til Diskussionerne, som kan sige, hvordan vor Stilling er.

Der maa skabes den fornødne Kontakt og gensidige Viden mellem de forskellige Industri- og Faggrupper. Dette er det fælles Organs Opgave.

»Faglig Kamp« er intet Dagblad. Det er heller ikke Døgnaktuelt. Det er et Centralt *Tidsskrift* for den revolutionære Fløj af Fagbevægelsen, og herigennem bestemmes dets Plads og Opgaver.

Det vil, til den rigtige Belysning af ovennævnte Problemer, øse af Arbejderbevægelsens internationale Erfaringer og belyse om internationale faglige Begivenheder.

Hvad Betydning »Faglig Kamp« skal faa, afhænger af alle Medlemmer og først

og fremmest af alle ledende Kammerater indenfor R. F. O. Det er jer, der skal bære det frem og give det Betydning, det er jer, der skal anvende dets Indhold som Vaaben mod R. F. O.s Fjender. Dets Linie er udtrykt ved R. F. O.s Motto:

Fagbevægelsen skal være Kamporganisation!

1ste Maj i Enhedsfrontens Tegn.

1. Maj 1933 falder paa et Tidspunkt, hvor Reaktionens Jernhæl tramper hen over Arbejderbevægelsen, dens Organisationer, Presse og Mænd, og hvor nye reaktionære Fremstød mod hele den internationale Arbejderklasse er under Forberedelse.

Reaktionens og Fascismens foreløbige Sejr og blodige Undertrykkelsesherredømme i Tyskland og Mellemeuropa er ikke et Problem, der kun angaar de af den fascistiske Terror direkte undertrykte Lande.

Men Fascismens Fremtrængen betyder Reaktionens Fremtrængen overalt.

Den Krise, det kapitalistiske Samfund befinder sig i, og som Maaned for Maaned, Uge for Uge, Dag for Dag skærpes, kræver fra Bourgeoisiets og Kapitalistklassens Side stadig kraftigere og kraftigere Undertrykkelsesforholdsregler mod Arbejderne. Og for hvert Land, Fascismen gennem sin blodige Terror mod Arbejderklassen og Socialismen erobrer, betyder for Arbejderklassen nye skærpede Angreb og reaktinære Forholdsregler overfor alle Landes Arbejdere.

Derfor bliver Kampen mod Reaktion og Fascisme, Solidaritet og Forsvar for Tysklands og andre Landes undertrykte Arbejdere ikke alene en international solidarisk Klassepligt, men ogsaa et Led i Kampen for vore egne Interesser.

1. Maj 1933 kommer derfor mere end nogensinde tidligere til at staa i den internationale Solidaritets og socialistiske Klassekamps Tegn. Og denne Kamp mod Reaktion og Fascisme, mod Krig og Kapitalisme kan fra den internationale saavel som fra den danske Arbejderklasses Side kun føres som den bredeste *Enhedsfrontkamp*. Hvad enten det drejer sig om Socialdemokrater eller Kommunister, hvad enten det drejer sig om almindelige Fagforeningsmedlemmer, eller bevidste RFO-Tilhængere, hvad enten det drejer sig om organiserede eller uorganiserede, saa rammer Fascismens Terror, Reaktionens Angreb, Kapitalistklassens Nedskæringer lige haardt, fordi det er *vor Klasse*, der skal rammes, undertrykkes, kues, fordi det er *Arbejderen*, der er Fjenden!

R.F.O. — den revolutionære Fagopposition i Danmark — henvender sig derfor til hver eneste dansk Arbejder med Opfordringen:

Slut Arbejderklassens Enhedsfront 1. Maj!

Organiser mægtige Enhedsfrontdemonstrationer mod Reaktion og Fascisme, mod Hitlerterror og Undertrykkelse af den tyske Arbejderklasse, for Arbejderklassens politiske, organisatoriske og økonomiske Frihed!

Rejs d. 1. Maj Enhedsfronten mod Nedskæringer, Lønrov og Strejkeforbudslov!

Rejs Kampen for 40-Timers Arbejdsuge med fuld Lønudligning, for de arbejdsløses Fordringer.

Rejs Kampen for Arbejdernes Klassefordringer, slut Enhedsfronten for Arbejdernes Klasseinteresser.

Mod Reaktion, Fascisme og Kapitalisme.

For Arbejde, Brød og Frihed!

R. F. O.s Arbejde efter Landsmødet.

Landsmødet for R. F. O. vedtog den 29.—30. Marts Retningslinierne for det fortsatte Arbejde i R. F. O. Grundlaget for dette var de paa Konferencen i Maj 1932 trufne Beslutninger og de i den mellemliggende Periode indhøstede Erfaringer til Løsning af de Opgaver, R. F. O. har, og Tiden har vist, at Kampen for vor Medbestemmelsesret i Fagbevægelsen nu maa føres ind paa de Linier, som blev vedtaget paa Mødet, og Kampen mellem os og de reformistiske Førere om Dannelse af vor Fagbevægelse til Kamporganisation maa tage Fart og Oplysningsarbejdet blandt Medlemmerne maa organiseres, saa at Arbejderklassen indser, at den reformistiske Kurs og Nederlagslinie, som føres i Dag, vil føre til en Udslettelse af Fagforeningerne som Kamporgan for Arbejderklassens Rettigheder og kun blive det, som Lederne ønsker, at de skal være, nemlig et Led i Statsapparatet, for at hindre Arbejdernes Aktionskraft og som Understøttelsesorganer ved Arbejdsløshed. Forliget paa Rigsdagen den 30. Marts, hvor den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe ved en Kohandel med Venstre borttog Strejkeretten for Arbejderne og de skærpede Restriktioner for Demonstrationer, viser den fascistiske Kurs, som Staten, i Samarbejde med vore reformistiske Ledere, har indtaget over for Fagbevægelsen, og vi maa i R. F. O. først og fremmest søge paa Steder, hvor der opstaar Konflikter mellem Arbejder og Arbejdsgiver, overtage Føringen af disse og organisere Arbejdet for Aktionerne paa R. F. O.s Linie og paa Trods af Staunings Strejkeforbudslov fører disse igennem til Sejr for Arbejderklassen.

Vi skal i næste Nummer af Bladet berette om flere Aktioner, som siden Landsmødet har været ført under R. F. O.s Førerskab, og som har vist, at hvor Strejker bliver ført paa R. F. O.s Grundlag, kan man opnaa Resultater.

Hetskampagnen, som Socialdemokratiet indledede mod R. F. O., efter at de saa, at denne var en Kendsgerning, som man maatte regne med, og at den arbejdede efter bestemte Linier i Fagbevægelsen, bevirkede, at Kammeraterne i Grupperne gik ud i et forstærket Arbejde for at imødegaa dette Splittelsesarbejde, som Reformisterne søgte at sætte ind mellem Arbejderne indbyrdes, men vi kan konstatere, at denne Kampagne har vist sig at have styrket R. F. O., og at en Masse Arbejdere, som før saa uforstaaende paa R. F. O., nu har begyndt at interessere sig for denne Bevægelse, og det er nu vor Pligt igennem maalbevidst Arbejde at søge at vinde disse Kammerater for vor Sag for derigennem at kunne føre vort Arbejde videre indenfor Fagbevægelsen. Vi maa fastslaa: At den danske Arbejderklasse har en historisk Mission at opfylde, vi maa se Situationen paa Baggrund af den Stilling, som den tyske Arbejderklasse i Dag er ude i, hvor vi ser Statsapparatets Maske over for den klassebevidste Arbejder. Vort Motto maa være: frem i Arbejdet for R. F. O.-Fagbevægelsen som Kamporganisation.

For Arbejde, Frihed og Brød.

Hitler og Fagforeningsbevægelsen i Tyskland.

Reformisterne udleverer Fagforeningerne til Nazi-Diktatur.

Hvorledes er Forholdet mellem den tyske Fascisme og Fagforeningerne? Nationalsocialisternes Planer gaar ud paa Dannelse af et »Central-Fagforbund« (i Stedet for de forskellige Fagforeningsretninger, der i Dag findes i Tyskland: Frie Fagforeninger, kristelige Fagforeninger, røde Fagforeninger osv.), som naturligvis skal staa under nationalsocialistisk Førerskab. Efter italiensk Mønster skal en Rigskommissær for Fagforeningerne bestemme over Fagpolitiken, som det passer Regeringen.

De Tysknationale og Staalhjelm er

Modstandere af disse nationalsocialistiske Planer, fordi de (med Rette) deri øjner en yderligere Styrkelse af Hitlerpartiet; de (hidtil betydningsløse) tysknationale »Werkvereine« og Staalhjelms-Bedriftsgrupper vilde gaa til Grunde i et Centralfagforbund under nationalsocialistisk Ledelse. Derfor opkaster de Tysknationale sig til Fortalere for de af Storindustrien udarbejdede Planer om et nyt »Central-Arbejdsfællesskab«, som ikke skal indrette sin Politik saa meget efter et bestemt Regeringspartis, som efter de førende Kapitalgruppers Interesser. Lederen for det store Elektro-Industrikoncern *von Siemens* har stillet denne Plan til Debat. De kristelige Fagforeninger har øjeblikkelig erklæret sig for Tilhængere heraf; det samme gælder om de »Hirsch?Dunckerske« Fagforeninger. Afgørende er imidlertid de reformistiske (»frie Fagforeningers«) Stilling.

Den 18. Marts berettede »Deutsche Allgemeine Zeitung«:

»Som vi hører, skal de frie Fagforeninger have henvendt sig til Rigskansleren for sammen med ham at drøfte Mulighederne for deres Medarbejde.«

Leipart, Grassmann og Co. har altsaa taget Initiativet til at indlemme de frie Fagforeninger, som sikkert endnu tæller 4 Millioner Medlemmer, i det fascistiske System. Hvor stærke disse Tendenser allerede er, fremgaar bedst af en Artikel i det reformistiske Grubearbejderforbunds Organ »Bergbau-Industrie« for 18. Marts. Her udtrykkes først Beklagelsen af, at Grubearbejderne under det »autoritære Statssystem« ikke mere har Lejlighed til gennem Partier at lade deres Stemme høre, at »det kan under Omstændigheder komme til at berøre Grubearbejderne smerteligt.« De Regerende vil kun i sjældne Tilfælde blive Arbejdere, men i første Lilje Intellektuelle, tidligere Officerer osv.

»Vi vil absolut erkende, at alle disse Mennesker har god Vilje til at hjælpe Grubearbejderne.« Men de vilde jo ikke kunne føle som en Arbejder, derfor maatte Forbundet værne Grubearbejdernes Rettigheder. Der vilde ikke være mere Plads til politiske Fraser. Den politiske Splittelse maatte høre op. Grubearbejderne skulde tilbagevise alle dem, som vilde samle dem til Kamp paa politisk Grundlag og kun henholde sig til og betragte Forbundet som ren faglig Organisation. Derpaa hedder det ordret:

»Vort Forbund er mod ethvert Parti og mod enhver Regering, som skaber eller forsømmer Grubearbejdernes Interesser, saaledes er det ogsaa for ethvert Parti og med enhver Regering, som understøtter og opfylder dets Fordringer«.

Dette er et fuldstændigt Tilbud til Fascismen.

8 Dage tidligere var Forbundslederne *Husemann, Martmöller, Bittner* og *Zimmer* sat i Varetægtsfængsel, og Forbundskontoret blev besat af S. A.-Tropper. Men disse Angreb udløste altsaa absolut ingen Modstand hos det reformistiske Forbundsbureaukrati. Tværtimod bevirkede de en stærkere Kurs i Retning af Fascismen.

Det officielle Organ for Fællesorganisationen i Hamburg »Gewerkschafts Kampf« skriver paa sin Forside:

»Et arbejderfjendtligt Dagblad meddeler, at Fagforeningerne i Hamborg skulde have til Hensigt at erklære politisk Generalstrejke. Den Paastand er usand fra Ende til anden. Den bliver udspredt for at bringe Fagforeningerne i Konflikt med Statsmagten.«

Altsaa medens Nazisterne raser med Baal og Brand, arresterer Tillidsmændene, beslaglægger Fagforeningernes Pengemidler og — forbyder Arbejderne at strejke —, saa erklærer de reformistiske Fagforeningsledere det for beskidt Bagvadskelse, naar det paastaas, at de skulde have til Hensigt ved en Generalstrejke at sætte sig til Modværge mod den hitlerske Statsmagt. Og aabent og hemmeligt forhandler de reformistiske Spidser med Nazi-Regeringen for at indlemme Fagforeningerne i det fascistiske Statssystem paa samme Maade som deres Meningsfæller *d'Arragonna og Co.* i Italien har gjort det.

Om deres Plan skal lykkes, afhænger af den tyske Arbejderklasse. Den revolutionære Fagopposition, som før Hitleromvæltningen var bleven til en betydelig Faktor, er vel forbudt, men ikke knust. Den arbejder videre paa at samle det tyske Proletariat til effektiv, beslutsom Kamp mod Kapitalismen og Fascismen paa den faglige økonomiske Front.

Konflikter i Aabenraa.

Paa Konfektionsfabrikken Ricken og Co. i Aabenraa maatte Syerskerne arbejde under rene middelalderlige Forhold. Der blev budt dem den første Maaned at arbejde paa Fabrikken uden Løn, fordi de skulde lære (!). Den næste Maaned fik de 5 Kr. om Ugen og saaledes stigende fra Maaned til Maaned, indtil de i Akkord kunde opnaa en Ugeløn af ca. 25 Kr. Da Kvinderne efterhaanden fandt dette uudholdeligt, gik de til Fagorg. for Skræddere og organiserede sig, og i Tillid til Fagorganisationerne og deres Styrke opfordrede de Reformisterne til at ændre Forholdene.

Grundet paa Kampviljen blandt Arbejderne paa Fabrikken saa Reformisterne sig nødsaget til at erklære Foretagendet for boykottet. Det lyder jo ikke saa godt at bruge Ordet Strejke, naar Partifællerne Stauning & Co. har forbudt Strejke — men ellers foretog de sig intet andet end søgte et Grundlag for Forhandling med Arbejdskøberne.

Paa R. F. O.s Initiativ blev der indkaldt til Protest- og Solidaritetsdemonstrationer for de kæmpende Kvinder. Og Reformisterne forsøgte at gennemføre disse paa den Maade, at de omhyggelig undlod at demonstrere foran Fabrikken. R. F. O. overtog Førerskabet af Demonstrationen, der sluttede med et Møde, hvor Resolutioner om Kampens Videreførelse og imod Fascismen blev vedtaget.

De strejkende Kvinder blev nu mere og mere klar over, at de ikke fra Reformisterne kunde vente, at disse vilde føre Kampen til Sejr, og de henvendte sig derfor til R. F. O. og K. P. for at faa at vide, hvorledes de skulde tage Sagen i deres egne Hænder. Dette følte Reformisterne sig i høj Grad truet af og indgik øjeblikkelig Forlig med Arbejdskøberne.

Kvinderne havde krævet, *at Skruebrækkerne skulde forsvinde ud af Fabrikken, og alle dem, som havde været i Strejke, skulde antages til tarifmæssig Betaling.*

Reformisternes Nederlag bød: *Skruebrækkerne bliver paa Fabrikken, og Kvinderne, som har været i Strejke, bliver antaget lidt efter lidt, som der bliver Brug for dem.*

Reformisterne afsluttede Konflikten og offentliggjorde den i Pressen uden at spørge Kvinderne om deres Stilling til Forliget. Samtidig blev Halvdelen af Kvinderne antaget igen, *men saaledes,* at de arbejder fra 4—9 paa indskrænket Tid og uden Ekstrabetaling for Natarbejde; paa denne Maade lykkedes det Reformisterne at gennemføre Nederlaget. Men R. F. O. i Aabenraa, ja i hele Danmark, maa af denne Konflikt lære, at det ikke er Arbejderne, naar de er gaaet i *Kamp,* som saa skal henvende sig til R. F. O., men at det skulde have været omvendt — R. F. O., der havde organiseret Kvindernes Kamp, da havde der i Dag været en Sejr i Stedet for et Nederlag at notere.

Eksklusionspolitiken i Fagforeningerne.

»Mød Splittelsen — ikke ved Skraal, men ved Arbejde —«
(Motto i den soc.-dem. Presse.)

Efter Strejkeforbudslovens Vedtagelse i Rigsdagen og en Tak til Stauning fra en socialdemokratisk Vælgerforeningsbestyrelse i Lemvig og en lignende Tak fra Malerforbundets *Hovedbestyrelse* for den udmærkede Lov, blev Arbejdet lagt om, og en voldsom Eksklusionspolitik skulde nu erstatte de manglende Glædestilkendegivelser over Strejkeforbudet.

Der blev nedsat et Udvalg bestaaende af Hovedorganisationernes bedste Hoveder til at bekæmpe Oppositionsbevægelsen R. F. O.

I det demokratiske Forbund D. s. U. fik de unge Medlemmer at vide, at *Sekretariatet* havde erklæret Medlemsskab eller Sympati for R. F. O. for uforeneligt med den blaa Bluse.

Derefter udsendte de samv. Fagforbund et Cirkulære til Fagforbundenes Formænd. Da det er af en saadan Art, at det

bør komme til større Kredses Kundskab, aftrykker vi det her:

De samvirkende Fagforbund.

Kbh. V., d. 15. Febr. 1933.

Til
Formændene for Forbundene, der er tilsluttet De samv. Fagforb. i Danmark!

For at modvirke de Forsøg paa Splittelse, der fra kommunistisk Side iværksættes rundt omkring i Fagforeningerne, er der af Hovedorganisationerne nedsat et Udvalg, hvis Opgave det er at modvirke disse Splittelsesforsøg.

De Hovedorganisationer, der her er Tale om, er Socialdemokratisk Forbund, De samvirkende Fagforbund, Danmarks socialdemokratiske Ungdom, Oplysningsforbundet, Arbejdernes Fællesorganisation i København og Arbejdernes Oplysningsudvalg i København.

Modvirkninger af den kommunistiske Agitation vil ske paa den Maade, at Udvalget vil drage Omsorg for, at de mange urigtige Paastande, der fremsættes, gennem Fagforeningerne og Partiets Arbejde vil blive belyst af de faktiske Forhold.

Ved Udsendelse af Flyveblade o. s. v. vil man stille Tingene paa Plads.

I vedlagte Henvendelse til Afdelingsformændene henledes Formændenes Opmærksomhed paa R. F. O. Bevægelsen.

I den aftrykte Resolution fra Socialdemokratisk Forbund og D. s. U. gøres Formændene bekendt med Socialdemokratiets Stilling til R. F. O.

Vi anmoder Formændene om at tilstille Afdelingsformændene et Eksemplar af Redegørelsen, og skulde der være Afdelinger, hvor Formanden er kommunistisk, anmodes man om at tilsende Henvendelsen til et Bestyrelsesmedlem, der tilhører vort Parti.

P. F. V.:
Vilhelm Nygaard.
/Chr. Jensen.

Den »vedlagte Henvendelse«, som bl. a. har været aftrykt i »Arbejderbladet«, er en lang Opfordring til de socialdemokratiske Fagforeningsformænd om at bekæmpe R. F. O. og om muligt faa smidt alle de paa Porten, som mener, at Fagbevægelsen bør være Kamporganisation!

Saa skulde der gaa en Storm over Landet — den store Udrensning skulde begynde. Og navnlig i København gik det løs. »Socialdemokraten«s faglige Spalter fyldtes af løbende Føljetoner, hvor snart bekymrede reformistiske Fagforeningsledere, men oftest »menige Medlemmer«, appellerede til Kollegerne om at møde op paa den og den Generalforsamling og slaa R. F. O. Folkene ned. Fagforeningsapparaterne toges i Brug, Klubtillidsmænd indkaldtes til Møder og søgtes præpareret, og i et Omfang, der grænser til det utrolige, toges Medlemmernes fælles Ejendom, Fagbladene, i Brug til Overfald paa en Del af Medlemmerne. Vi hidsætter her en lille Prøve, taget fra Tjenernes Medlemsblad for 19. Marts og skrevet af Formanden, Hr. Viggo Christensen:

Ogsaa vort Fag er stærkt berørt af Krisen, og det har givet den gammelkendte *faglige Urostifter Heimann* en velkommen Lejlighed til at gøre sig bemærket ved Genoptagelse af sin fra tidligere Tid kendte Virksomhed som *Kommunistapostel* og *Splittelsesmand,* for med den store Arbejdsløshed som Baggrund at spekulere i *Begrebsforvirring, Uvidenhed* og *Dumhed.*

Denne fagpolitiske *Kastrat* og *Smædeskriver* opererer nu med en mindre Samling *aandelige Invalider* for at bringe ny *Splittelse* ind blandt de københavnske Tjenere, alt efter Ordre fra den herværende *Filial* af den kommunistiske Hovedcentral i Moskva.

De danske *Apostle* for den af Forbrydere og Hyklere misbrugte kommunistiske Idé tager ikke i Betænkning kritikløst at underkaste sig enhver fra *Kommunistcentralen* indløben *Ordre og uden Hensyn* til de specielle danske Forhold fremturer de med deres *Splittelsesforsøg* i Tide og navnlig i Utide og stempler dem selv som *aandelige Undermaalere* uden selvstændig Mening og Karakter.

Disse *evindelige Skraalhalse,* der kun har den Opgave at *rakke ned, svine til* og søge nedbrudt og ødelagt det Arbejde og de Resultater, der gennem Menneskealdre i haard, sejg Kamp er opnaaet for den danske Arbejderklasse, *burde i Virkeligheden smides ud af Arbejderorganisationerne,* som de *Forrædere* de er, og kun de af disse *Frasemagere* foragtede borgerlige Domstole er en Hindring for, at den almindelige *Udsmidning* finder Sted.

Københavnske Tjenere!!! Skal vi vedblivende, uden at reagere kraftigt, finde os i, at disse *Forrædere* mod vor Sammenslutning søger at *terrorisere* vore Generalforsamlinger og Opholdslokaler!!! og bringe Splittelse ind i vor Organisation.

Idet vi ser bort fra den virkelige Aandsoverlegenhed, hvormed Hr. Christensen (hvis sidste Sejr over Oppositionen viste Stemmetallene 1100 mod 600 (!) her drager til Felts mod en *Smædeskriver,* er vi klar over, at næsten hver eneste Læser fra sit eget Fag og Felt kender Tonen og

har Eksempler paa den *Eksklusionslyst,* ovenstaaende er Udtryk for.

Saa langt er de reformistiske Førere kommet ud, i den Tilstand befinder *vore egne* faglige Organisationer sig, at saasnart et Medlem vover at have een Mening, der afviger fra de Ledendes, saa sættes Eksklusionsmaskineriet i Gang. Under Mottoet »Mod Splittelse« — ikke ved Skraal (jævnfør Tjenerbladet!) men ved Arbejde!« skal Oppositionen kastes ud, fordi der er Fare for, at den flere og flere Steder erobrer Flertallet blandt Medlemmerne, at altsaa ikke blot de reformistiske Taburetter, men selve den reformistiske Kurs kommer i Fare!

Det gælder derfor om at være paa Vagt!

Det nytter ikke, at vi slaar os til Taals med, at Angrebene i første Række stort set er mislykkedes. Vi har i København haft en Række Generalforsamlinger med Rekorddeltagelse, og hvor Oppositionen vel har været i Mindretal de fleste Steder, men dog har samlet flere Stemmer end nogensinde før. Men dette er ikke nok!

Hvis de af Reformisterne planlagte Eksklusioner, hvis de af Reformisterne forberedte Spaltninger af Fagbevægelsen skal forhindres, saa Arbejdet alvorligt lægges an derpaa! Og det vil i første Række sige, at der maa arbejdes paa Arbejdspladserne!

Her er vor Indflydelse for ringe. Og vi har f. Eks. i Metalindustrien set, hvorledes en kynisk reformistisk Udnyttelse af Arbejdspladsernes faglige Apparat (for Fagforeningens, altsaa ogsaa Oppositionens Penge) har sikret Reformisterne Flertallet paa en Generalforsamling.

Saa meget mere nødvendigt er det altsaa, at vi virkelig styrker vor Indflydelse blandt de Arbejdende, sørger for, at alle Generalforsamlingsspørgsmaal paa Forhaand diskuteres paa Arbejdspladserne, at Kammeraterne dér er bekendt med R. F. O.s Synspunkter, at den reformistiske Tilsviningskampagne bliver imødegaaet.

Eksklusion eller ikke Eksklusion — det er ikke et Spørgsmaal om borgerlige Domstole og Tugthusloven. Det er i sidste Instans et Spørgsmaal om Medlemmernes Mening og Afgørelse. Hvis Medlemmerne af en Fagforening ikke vil godkende den, bliver selv en Hovedbestyrelses Beslutning om Eksklusion af en Kammerat omsonst.

Derfor er vor Kamp mod Eksklusionerne en Kamp for Demokratiet i Fagbevægelsen, en Kamp for *Medlemmernes* Bestemmelsesret.

Ungdommen og R. F. O.

Spørgsmaalet om Ungdommen og dens Inddragen i R. F. O. og den revolutionære Bevægelse i det hele taget, men først og fremmest Ungdommens Organisering, er et Problem, der er blevet diskuteret ved enkelte Lejligheder, men i Praksis har det ikke givet sig synderlige Udslag.

R. F. O. Grupperne synes ikke at forstaa Betydningen af denne Del af vort Arbejde, hvilket indtil Dato har ført til, at kun yderst faa Grupper har paabegyndt et Arbejde paa dette Omraade.

Ungdommen — Lærlingen, Arbejdsdrengen, Budet, den unge Arbejdsløse — maa betragtes som en Del af Arbejderklassen med samme Interesser som denne, men har, i Kraft af at indtage en Særstilling som Arbejdskøbernes bedste og billigste Udbytningsobjekt, særlige Krav og Forhold at tage Stilling til, hvilket i første Række bliver Ungdommens egen Opgave, for saa sammen med deres ældre Kammerater og under deres Vejledning at gaa til Opgavernes Løsning; men Spørgsmaalet er: Hvorledes faar vi Ungdommen til at tage fat paa Løsningen af de Opgaver, der staar foran dem, og hvorledes gennemføres Kravene?

Med Hensyn til det første maa det være den revolutionære Arbejderklasse — saavel unge som ældre — der, hvor de kommer sammen med Ungdommen paa Arbejdspladser og Kontrolsteder, igennem Diskussioner søger at gøre dem interesserede i sine egne Forhold ved at stille Problemerne op for dem, fortælle dem om Betydningen af en enig Arbejderklasse,

gøre dem klart, paa hvilket Grundlag Kampen skal føres og samtidig vise, at R. F. O. bryder med alle tidligere Fordomme, der er Aarsagen til det Skel, der er mellem Lærling og Svend, mellem ung og ældre Arbejder, Fordomme, der for øvrigt, paa Trods af R. F. O.s internationale Linie, gør sig gældende hos mange Medlemmer af R. F. O. og Arbejdsløshedsbevægelsen, og som det er den første Betingelse for et effektivt Arbejde blandt Ungdommen at faa udryddet.

Erfaringerne har vist igennem flere Ungdoms-Strejker, hvilken overordentlig Betydning dette Samarbejde mellem unge og ældre Arbejdere har, f. Eks. ved Strejken paa Gruberts Sønners Fabrikker, hvor Arbejderne paa Fabrikken efter 3 Ugers Forløb tillod Arbejdsmændenes Ungdoms Afdeling at sende Strejkebrydere ind, og Strejken bl. a. af denne Grund tabtes. Vi skulde naa der hen til, at de ældre Kammerater i et saadant Tilfælde gik med i Solidaritetsaktion, og omvendt, som det var Tilfældet paa »Glud & Marstrand« i Løve Allé, hvor Arbejdsdrengene sammen med Kvinderne gik ud i »ulovlig« Konflikt for Arbejderkvindernes Krav.

Hvis R. F. O. overalt i Praksis viser denne deres Stilling til Ungdommen, saa vil det ogsaa være muligt at vække Interessen hos de unge Arbejdere og derigennem drage dem ind i hele det samlede R. F. O. Arbejde, bl. a. ved i alle Situationer, som opstaar, igennem Fagbladene og Opraab at forbinde Ungdommens Rolle og Medvirken.

For den unge Arbejder staar saa det andet Spørgsmaal: Hvorledes løses Opgaverne — hvorledes gennemføres Ungdommens Krav? (Angaaende Ungdommens Krav henvises til Resolutionen fra Landsmødet.) Her ser vi det, at den unge Arbejder kun er organiseret for langt den mindste Parts Vedkommende. Vi maa som saadan stille Parolen til de unge Arbejdere:

Organiser jer. Gør de faglige Ungdomsorganisationer til Kamporganisationer. Rejs Kravet sammen med de revolutionære Kammerater om Optagelsen i Fagforeningerne som ligeberettigede Medlemmer. For Kampen paa Arbejdspladsen for de daglige Fordringer og forbind de principielle Krav hermed. Søg Optagelse i Bedrifts- og Værkstedsklubber. Kræv Anerkendelse og Beskyttelse for Ungtillidsmænd. Dan Skolegrupper paa de tekniske Skoler, som fører Kampen for de specielle Skolekrav.

I denne Ungdommens Kamp maa R.F.O. Bevægelsen være en Støtte og Vejleder, der af al Magt og i videste Omfang varetager Ungdommens Interesser, thi uden det vil den ikke være i Stand til at udbygge Fronten, at skabe den Armé, der staar klar, naar det gælder saavel i de daglige som i de store afgørende Kampe.

Et andet Spørgsmaal, som der trods Landskonferencens Beslutninger hersker stor Uklarhed om, er, hvorledes Organisationsformen for Ungdommens Inddragen i R. F. O. skal være. Og her maa vi slaa fast, at den unge Arbejder skal staa som Medlem af det Fags R. F. O. Gruppe, som han eller hun tilhører, og derindenfor arbejde med Ungdommens Spørgsmaal saavel paa Arbejdsplads som i den faglige Ungdomsorganisation, og hvor flere Fags unge Arbejdere staar i samme Lærlings Klub eller i Arbejdsmændenes Ungdoms Afdeling, maa de danne en Gruppe — i Lighed med Bedriftsgrupperne —, som tilrettelægger Linien og Arbejdet med Hensyn til vedkommende Ungdomsorganisation.

»Den, der ejer Ungdommen, ejer Fremtiden« er et Ord, som altid vil have sin staaende Gyldighed, og den revolutionære Bevægelse og specielt Ungdommen selv maa tage dette til Indtægt og gaa ud i et virkeligt Arbejde for Ungdommens samfundsmæssige Interesser ved Siden af alle de øvrige Opgaver, der venter paa sin Løsning.

R. F. O. Opgaver blandt Landarbejderne.

En vigtig Opgave for den revolutionære Fagopposition er Mobiliseringen af Landarbejderne. Dette gælder ikke mindst i et saa udpræget Landbrugsland som Danmark.

Som i alle andre Lande, er de danske Landarbejdere først paa et sent Tidspunkt kommet saa vidt, at de har be-

gyndt at organisere sig i Fagforeninger. *Landarbejderforbundet* i Danmark stammer fra omkring 1907, blev reorganiseret i 1915 og talte i Aarene 1918—20 omkring ved 30,000 Medlemmer. Paa Grund af Forbundets *reformistiske Politik* svandt det imidlertid hurtigt ind til under Halvdelen af disse 30,000. Nu har det igen i det sidste Aars Tid haft nogen Fremgang paa Grund af Krisen, som har bevirket, at ogsaa Landarbejderne radikaliseres.

Forbundet tæller nu omkring 17,000 Medlemmer, hvilket er 10—12 pCt. af samtlige Landbrugsarbejdere her i Landet. Af disse gaar Størstedelen arbejdsløse det meste af Aaret, idet det mest er Løsarbejdere, som staar i Forbundet. Den langt overvejende Del af *de arbejdende Landarbejdere*, deriblandt Arbejderne paa en Række vigtige *Herregaarde* Landet over, staar udenfor Organisationen. Ligeledes er saa godt som hele *Landarbejderungdommen* uorganiseret.

Her er det nodvendigt, at R. F. O. sætter ind. Vi maa have de mange uorganiserede Landarbejdere ind i Fagforeningen, men vi maa gøre det paa et revolutionært Klassekampgrundlag.

Der maa først og fremmest sættes ind blandt de mest afgørende Lag blandt Herregaardsarbejdere, Sukkerroearbejdere, Skovarbejdere, Grusgravs- og Vejarbejdere samt blandt hele den store Hær af Landarbejderungdom, de unge Karle og Piger paa Herregaarde og Bøndergaarde.

Af stor Vigtighed er det at vinde Indpas blandt de organiserede Landarbejdere, saa meget mere, som der rundt om i Landarbejderforbundet i Afdelinger findes mange gode og klassebevidste Tillidsmænd, som til trods for, at mange af dem endnu er under reformistisk Indflydelse, dog gør et godt Stykke Pionerarbejde, for hvilket de forfølges af Arbejdskøberne. At deres Pionerarbejde hæmmes af Hovedledelsens reformistiske Kurs, bør vi gøre dem forstaaeligt. Landarbejderforbundets 17,000 Medlemmer er fordelt paa 5—600 Afdelinger, og det vil være en let Sag at vinde Fodfæste i disse. Desuden staar en Del Land- og Skovarbejdere i D. A. F. Saavel i D. A. F. i Landafdelinger som i Landarb.-Forb. vil det være en let Sag at oprette R. F. O.-Grupper, og mange Afdelinger vil kunne erobres. For Landarbejdernes Vedkommende bliver det nødvendigt at skabe et fast organiseret Samarbejde mellem Grupperne inden for de enkelte Kredsorganisationer, hvis Møder og Generalforsamlinger maa forberedes grundigt og i rette Tid.

Ogsaa Gartnerne og Gartneriarbejderne hører med til Industrigruppe Land- og Skovbrug indenfor R. F. O. I Provinsen findes næsten ingen Fagorganisation for disse Arbejdere. I Omegnen af flere af de største Provinsbyer vil R.F.O. sikkert være i Stand til at organisere Gartnerne og Gartneriarbejderne i det reformistiske Forbund, men det maa ske paa en saadan Maade, at man sikrer sig, at der bliver en revolutionær Ledelse fra Starten.

Indenfor Landbrug, Skovbrug og Gartneri findes en hundredtusindtallig Hær af uorganiserede. Det er Arbejderklassens Reserver, som Reformisterne i sin Tid forsømte at organisere eller kom for sent i Gang med.

Det maa nu være R. F. O.s Opgave at vinde disse mægtige Lag for Fagbevægelsen, men det maa ske paa et revolutionært Grundlag i Kamp for Forbedring af Levevilkaarene.

For Landarbejderne, der er den største og vigtigste af de tre ovennævnte Grupper, gælder det særlig om at lægge an paa følgende Hovedparoler (som selvfølgeligt maa suppleres og konkretiseres i de forskellige Egne af Landet):

1) *Mod enhver Lønreduktion for Lønforhøjelse. Arbejdstidsforkortelse med fuld Lønudligning. For Landarbejdernes Organisationsret. Mod Reformisternes i D. A. F. og Landarb.-Forb. i gensidige Underbydning af Priskuranterne!*

Uden at anerkende, at nogen af de nugældende Tariffer for Landbrugsarbejde er tilfredsstillende for Landarbejderne, maa der dog mange Steder sættes ind for i det mindste at faa disse overholdte. Paa en Række Herregaarde aflønnes Arbejderne langt under Tariffen; ofte har man endda en hel eller halv Times Arbejde mere, end Overenskomsten lyder paa. Her vil det være muligt for Landarbejderne ved Strejke at faa deres Tariffer respekteret og maaske endda forhøjet.

Ligeledes maa R. F. O. bekæmpe de Tendenser, der som Reformisterne i

D. A. F. og Landarbejderforbundet har til at underbyde hinandens Tariffer. R. F. O. maa her vende sig skarpt mod ethvert Løntrykkeri, hvad enten det er Landarbejderforbundet, der laver Overenskomster for Vejarbejde til 85 Øre i Timen, til trods for, at D. A. F.s Pris er 111 Øre, eller det er D. A. F., der sender Folk ud til Roe- eller Tærskearbejde til Priser, der ligger under Landarb.-Forb.s Tarif.

2) *Igangsættelse af Arbejde til tarifmæssig Betaling eller fuld Erstatning til alle Arbejdsløse,* hvad enten de er gifte eller ugifte. Kamp *mod Fattigloven* og dens Virkninger. Bort med de reaktionære *Opholdsbestemmelser*, som Storbønderne udnytter til at jage Landarbejderne fra Kommune til Kommune. (Naar en Landarbejder har været nogle Aar i en Kommune, bliver han gerne gjort baade brødløs og saa vidt muligt husvild. Han maa ikke bo i fem Aar i et Sogn og blive forsørgelsesberettiget.)

Ovenstaaende Spørgsmaal vil sikkert lettest løses i Samarbejde med Arbejdsløshedsbevægelsen. Der bør sættes ind paa at faa valgt Arbejdsløshedsudvalg i de flest mulige Landkommuner omfattende saavel Landarbejdere som andre Arbejdere i Kommunen.

3) Bedre *Boligforhold.* Nedrivning af de gamle og usunde Huse og Opførsel af *nye og rummelige Arbejderboliger.*

Sunde, lyse og rummelige *Værelser for Tjenestefolkene* paa Gaardene. Tilstrækkelig og *sund Kost.*

Boligforholdene er mange Steder rent skandaløse saavel for de gifte som de ugifte Landarbejdere. Det samme gælder Tjenestefolkenes eller, som de nu efter Loven skal kaldes, Medhjælpernes Kost.

Medhjælperværelserne opfylder de fleste Steder ikke engang den borgerlige Medhjælperlovs Bestemmelser med Hensyn til Rumindhold o. s. v., og her bør sættes ind for at faa ordentlige Boliger for saavel Landarbejderungdommen som for de gifte Arbejdere.

Ovenstaaende er ikke ment som noget udførligt Kampprogram, men der er her peget paa nogle af de vigtigste Ting, som R. F. O. bør tage i Betragtning i sit Arbejde paa Landet.

Internationalt Stof.

Sovjet-Unionen.

I Løbet af de første 5 Aar har Arbejderklassens materielle og sociale Stilling forbedret sig.

Femaarsplanens Resultater.

Den første 5 Aarsplan blev fuldført paa 4 Aar. Fra at være et tilbagestaaende Agrarland har Sovjetunionen forvandlet sig til at blive et fremskredent Industriland. I de 4 Aar er Industriproduktionen mere end fordoblet.

I den første 5 Aarsplans 4 Aar er Sovjetunionens Nationalindkomst steget med .... 85 %
Lønningerne i Industrien med .. 67 %
Socialforsikrings Fonden med ... 270 %

I Industrien er 7 Timersdagen indført.

I følge Planen for 1933, skal Lønningerne i den samlede Folkehusholdning stige med .... 6,8 %
og i Industrien med .... 9,0 %
Udgifterne til Dækning af de Arbejdendes stadigt stigende sociale og kulturelle Behov skal stige med .... 19,8 %
Kapitalanbringelserne i kommunale Foretagender vil blive .... 696 Mill. Rubl.
i nye Boliger ....1472 Mill. Rubl.

Sovjetunionens Arbejderklasse lagde Grunden for den socialistiske Husholdning. Spørgsmaalet om Socialismens Sejr i Sovjetunionen er endeligt og uvægerligt afgjort.

Det er Resultaterne af Proletariatets femtenaarige Diktatur, det er den første 5 Aarsplans Resultater. Paa Grundlag af disse Resultater er Sovjetunionens Arbejdende begyndt paa Opfyldelsen af den anden 5 Aarsplan.

Tyskland.

800 berlinske Møbeltransportarbejdere har under Førerskab af deres revolutionære Brancheledelse afværget et Angreb, der gik ud paa at nedskære Daglønnen til 7,50 Mark.

Til Trods for, at Forbundets Formand, Ortmann, understøttede Arbejdskøberne og Forligsmanden, besluttede Medlemmerne af Fagforeningen at fortsætte Kampen mod Lønnedskæringen.

Den 10. Marts lod Arbejdskøberne opslaa Meddelelser paa alle Berlins Plakatsøjler, hvor der erklæredes, at Arbejdet kunde genoptages til en Dagløn paa 7,50 Mark.

Nazistiske Skruebrækkere, der prøvede paa at bryde Strejken, blev saa energisk tilbagevist, at de skyndsomt forlod Arbejdspladserne. Arbejdskøberne har nu antaget Transportarbejderne til de gamle Betingelser. Det viser sig, at naar Arbejdernes Kampe forberedes og organiseres under R. F. O.s Førerskab, er vore tyske Klassefæller i Stand til at sejre til Trods for den Alliance, der var dannet af Arbejdskøberne, Reformisterne og det nazistiske Politi.

Brev fra Tyskland.

Det fascistiske Hitlerdiktatur fortsætter sine Angreb paa de arbejdende Masser.

Af de Taler, som de fascistiske Førere holder, er Hitlers Tale for Storbønderne særlig bemærkelsesværdig. I denne Tale har Hitler lovet at opfylde alle Storbøndernes Ønsker.

Hitler erklærede: »Landet er vigtigere end Byerne. Vi kan leve uden Byer, men ikke uden Landet.« I denne Forbindelse talte Hitler om »upopulære Forholdsregler«, som nu maatte gennemføres af Regeringen.

(Bemærkelsesværdigt er, at ogsaa Minister Papen i sin sidste Tale i Breslau har forkyndt »upopulære Forholdsregler«, der vilde paalægge Folket store Ofre«.)

Det betyder, at der skal føres nogle vældige Angreb mod de arbejdende Masser, særlig mod Industriproletariatet. Af de fascistiske Herskeres andre Taler og Virksomhed fremgaar det, at Slaget skal føres mod Lønningerne og Priskuranterne, mod Socialforsikringen og mod Arbejderorganisationerne.

Arbejdskøberne gaar allerede over til at nedskære Lønningerne i Bedrifterne. Og samtidig stiger Priserne paa netop de Varer, der er nødvendige i en Arbejderhusholdning. Ved Fedt- og Olieordningen er Prisen paa Margarine steget fra 45 til 80 Pfg. pr. Pund.

Ogsaa Kødet er blevet dyrere.

Et af de vigtigste Spørgsmaal for de tyske Arbejdere er uden Tvivl Fagforeningerne.

Den Erklæring, hvor Førerne for A. D. G. B. (De Samvirkende) aabent og skamløst bekender sig til det fascistiske System, bliver nu aftrykt i hele Fagforeningspressen.

Der gives allerede Tilfælde, hvor Bestyrelserne for enkelte Fagforeninger træder ud af Ledelsen for at der, som de erklærer, kan skabes Omgrupperinger, der tilsvarer den politiske Situation, dvs. for ikke at staa hindrende i Vejen for den Fasciseringsproces, der foregaar mod Fagforeningerne.

Aufhäuser fra det reformistiske Handels- og Kontormedhjælperforbund har gjort Begyndelsen. Nu følger Scheffel, Joharde og Bräunig fra det reformistiske Jernbaneforbund dennes Eksempel. Om Tarnow forlyder det, at han en af de nærmeste Dage udtræder af Træarbejder Internationalens Bureau.

De reformistiske Fagforeningsføreres fuldstændige Kapitulation overfor Fascismen og deres Overgang til samme har naturligvis udløst en Forbitrelse og Ophidselse blandt Fagforeningsmedlemmerne. Medlemmerne er ogsaa ophidsede over, at den fascistiske Stat beslaglægger Fagforeningskasserne.

I Distriktet Franken har Bankerne af udnævnte fascistiske Repræsentanter faaet Ordre til ikke at udbetale af Fagforeningernes Konto.

Blandt Arbejderne fremkommer meget hyppigt saadanne Stemninger, at man ikke skal betale flere Bidrag til de forræderiske Ledere, ja endog simpelt hen smide sin Fagforeningsbog væk.

R. F. O. kæmper haardnakket mod saadanne Stemninger og forstærker Kampagnen for Skabelse af Enhedsfronten.

R. F. O. maner Fagforeningsmedlemmerne til at forsvare Fagforeningerne og gøre dem til Klassekampsorganer.

R. F. O. opfordrer til Valg af Kampkomiteer, hvis Opgaver skal være at lede Kampen mod den fascistiske Udvikling af Fagforeningerne. Med al Kraft skal Leipart og Co. isoleres fra Arbejdermasserne og som Arbejderklassens Fjender udelukkes af Fagforeningerne. Fascisterne prøver nu paa at vinde Indflydelse paa Bedrifterne. Ved forskellige demagogiske Manøvrer prøver de paa at faa Arbejderne over paa deres Side, men alle deres bedrageriske Intriger bliver afsløret af R. F. O. Ved terroristiske Metoder

prøver Fascisterne paa at hindre den revolutionære Virksomhed i Bedrifterne.

Ved A. E. G., Brunnenstr. (Berlin), hvor R. F. O. Gruppen havde omdelt Løbesedler, blev 16 Arbejdere arresteret paa den blotte Mistanke.

Arbejdernes Kampvilje stiger. I Hamborg f. Eks. bliver der gennemført Møder, der antager en saadan Størrelse, at Politiet knapt kan sprænge dem til trods for, at Mødedeltagerne viser deres Had mod de herskende Forhold ved Afsyngelsen af »Internationale« og andre revolutionære Kampsange. Naszisterne, som møder paa Kontrolstederne i Uniform, bliver haanet og udskældt af de andre Arbejdere. Paa Kontrolstederne er der i det hele taget en kraftig Bevægelse mod de fascistiske Provokatører.

De tyske Arbejdere vil under R. F. O.s Ledelse finde Midler og Veje til trods for al Terror at udbrede og udvide den antifascistiske Enhedsfront for sejrrigt at føre Kampen mod Fascismen.

Italien.

Sulte og Tvangsarbejde i Fascismens Italien.

De Nødhjælpsarbejder, som den italienske Fascisme organiserer og anbefaler andre Kapitalistiske Lande til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, betyder kun en Form for det fascistiske Regimes Udbytning og Forsløvelse af Arbejderklassen.

Alle Arbejdere og Arbejdsløse maa vide, at denne fascistiske Politik med Hensyn til Nødhjælpsarbejde fuldt og helt betyder Gennemførelse af Tvangsarbejde.

Som Bevis herfor skal vi fremdrage en Række Kendsgerninger. De vil bedre end Ord skildre, hvorledes Fascismen bekæmper Arbejdsløsheden, og hvorledes man i Italien benytter Nødhjælpsarbejdet.

Paa Tiaarsdagen for Fascismen har Mussolini personligt og i Overværelse af de fascistiske Myndigheder og fascistiske Fagforeningsførere ved Ponti-Sumpen overværet Indvielsen af »Littorrio« Distriktet som selvstændigt kommunalt Omraade. Til denne Sump rejser Hundreder af Landarbejdere tvungne af Sult. De har for stedse taget Skade paa deres Helbred under Arbejdet ved Dræningsanlæggene, som med fuld Ret betegnes som det værste Slaveri.

Som Vidne kan føres det nationale fascistiske Fagforeningsorgan »Laboro Fascista«. Heri skrives: »I Løbet af Vinteren og Foraaret 1931 rejste mange Arbejdere fra Padua til et af Italiens sydlige Omraader, som er et Distrikt med Tørke, Feber, Sumpe og Slanger. 1932 rejste endnu 400 Arbejdshold dertil.«

Hvad skriver nu Arbejderne selv om Distriktet »Littorrio«: »Talrige af os Landarbejdere og Bønder blev af de fascistiske Fagforeninger sendt til »Littorrio« Distriktet. Man kan vel forestille, hvor svære vore Forhold var, siden vi besluttede at rejse et saadant Sted hen. Vor grænseløse Nød har trunget os til at søge den samme Elendighed andetsteds. Hvis vi havde vægret os ved at rejse derhen, truede Sultedøden os og vore Familier. Saafremt vi havde afslaaet dette Arbejde, som er passende for Lastdyr, var vore usle Understøttelser taget fra os, og vi havde ikke engang faaet vores Skefuld Suppe fra de fascistiske Forplejningsanstalter.«

En Landarbejders Kone fra Regio-Reilio, som rejste til Ponti-Sumpene, fortalte følgende: »For 8 til 9 Lire daglig bliver der arbejdet 10 Timer og mere i Sumpene. Halvdelen af sin Løn sender min Mand hjem, saaledes at Børnene ikke dør af Sult. Han maa saa klare sig for Resten. Hvorledes han lever? Han sover sammen med de øvrige Arbejdere i en Træbarak. Til Sengeleje har de noget raaddent Halm. Kun om Aftenen og om Søndagen har de Lejlighed til at tilberede sig noget varm Suppe. Den øvrige Tid maa de spise Brød med Løg som Paalæg.

Han skriver til mig, at han er meget syg. Han har alvorlig Sumpfeber. I Vinter har vi i Løbet af 3 Maaneder hverken faaet Efterretninger eller Penge fra vore Mænd.

Da gik vi sammen med vore Børn til de fascistiske Fagforeninger, som havde sendt vore Mænd afsted, og truede med, at der ikke kom et eneste Menneske ind i Huset før vi fik at vide, hvad der var i Vejen med vore Mænd. Næste Dag fik vi baade Breve og Penge. Det er klart, at man bevidst havde lagt Beslag paa det.«

Fra en anden Kommune, der hedder »Mussolini«, og som er stiftet af Fasci-

sterne fra Sardinien, kan man berette det samme.

Der hersker de samme Forhold for Nødhjælpsarbejdet ved Vej- og Dræningsanlæggene. Ved Vejarbejdet mellem Byerne Luino og Zaveno bliver Arbejderne tvunget til at betale Kontingent til de fascistiske Fagforeninger. De indregistrerede Arbejdsløse maa tage Arbejdet til de Betingelser, Myndighederne bestemmer, i modsat Tilfælde bliver Understøttelsen frataget dem, og saa kan de hverken faa Arbejde eller Understøttelse mere. Lønnen er 0,70 Lire pr. Time og Arbejdstiden 10 Timer. I Varese hersker de samme Betingelser for Jord- og Betonarbejderne. De fascistiske Fagforeningslederes Svar paa Arbejdernes Protester er en Skuldertrækning og en kynisk Bemærkning: »Naar I sulter, maa I ogsaa arbejde under disse Betingelser.«

En anden Form for Tvangsarbejde, der ligeledes i udstrakt Grad bliver anvendt af Fascismen, er den vederlagsfri Arbejdspligt, som Arbejderne under forskellige Tryk maa udføre. Saaledes blev der i Monte Jurolo ved Anvendelse af Arbejdspligt anlagt en Vej paa 10 km.

I Løbet af flere Maaneder gik Hundrede af Arbejderne under Klokkeringning og under Opsyn af fascistiske Holdformænd og arbejdede.

Det eneste, de fik for deres Arbejde, var en »vederlagsfri« Tallerken Suppe. I deres Forløjethed og i skrigende Modsætning til Virkeligheden bringer de fascistiske Aviser Beskrivelser af disse Arbejder og fører det som Bevis for Arbejdernes »Arbejdsvillighed og Hengivenhed overfor Regeringen«.

Under det fascistiske Regime maa Aviserne med intet Ord fortælle, at Arbejderne tvunget af Sult og Elendighed er drevet til dette Slavearbejde, der foregaar under de fascistiske Opsynsmænds Pisk.

Kampen mod Fascismen er Kampen mod Tvangsarbejde, Kampen mod Reaktionens værste Former: Slaveri og Sult!

Den skandinaviske antifascistiske Kongres.

Med stor Deltagelse fra hele Skandinavien og med Repræsentanter fra Europas vigtigste Lande afholdtes der d. 14. og 15. April en antifascistisk Kongres i København.

Man drøftede indgaaende Fascismen og Kampen mod denne, i Særdeleshed Kampen mod Fascismen i Skandinavien. Den mest brændende Opgave, fastslog Kongressen, var Dannelse af den bredeste antifascistiske Front, i hvilken skulde forenes saavel socialdemokratiske, kommunistiske og partiløse Arbejdere.

Kongressen for de skandinaviske Lande var et betydningsfuldt Skridt for Massemobiliseringen til den europæiske antifascistiske Kongres, som i Pinsedagene skal afholdes i København. Alle R. F. O. Kammerater maa øjeblikkelig træde i energisk Arbejde for denne Kongres.

Organisatoriske Meddelelser.

R. F. O.s Hovedledelses Adresse er: *Raadhusstræde 11, 3., København K.* Postgiro 28,574.

Kampfondsmærkerne sælges ude i Grupperne, men ikke i nær den Udstrækning, som de burde. Dette Forhold maa absolut ændres, da det er en bydende Nødvendighed at skaffe den revolutionære Fagopposition Økonomi ud over det lave Kontingent, Hovedledelsen oppebærer fra Medlemmerne. Det er ligeledes nødvendigt, at de enkelte Grupper regelmæssigt og uden Forsinkelser indbetaler Beløbet for solgte Kampfondmærker Uge for Uge. *Husk:* 25 pCt. af Beløbet tilfalder Gruppen.

Emblemer kan stadig rekvireres hos Hovedledelsen. Det er af stor propagandamæssig Betydning, at alle R. F. O. Medlemmer bærer Emblemet.

De udsendte Spørgeskemaer begynder nu at indkomme i større Tal, men der er dog endnu alt for mange Grupper, der ikke har indsendt disse. Det maa dog være indlysende for de paagældende Gruppeledelser, at det er umuligt for Hovedledelsen at udarbejde en nøjagtig Oversigt over Bevægelsen Maaned for Maaned, hvis den ikke har det fornødne Materiale. Gruppeledelserne maa i Fremtiden strengt overholde de fastsatte Terminer for Indsendelse af Spørgeskemaerne i nøjagtigt udfyldt Tilstand.

Hovedledelsen har paa sit sidste Arbejdsudvalgsmøde besluttet at udarbejde Optagelsesblanketter til Brug for Indmeldelse af nye Medlemmer i R. F. O. Disse Blanketter vil i Løbet af kort Tid blive udsendt til alle Grupperne mod Opkrævning af et mindre Beløb til Dækning af Omkostningerne.

Der forefindes endnu et mindre Oplag af Arbejdsmands Forbundets Kongres-Pjece. Disse kan rekvireres ved Henvendelse til Sekretariatet.

Hovedledelsen har ladet fremstille trykte Mødeindkaldelser til R. F. O.s Møder; disse kan rekvireres ved Henvendelse til Sekretariatet.

De Grupper, der ønsker Talere til Møder, maa indsende Forlangende herom 8 Dage før Mødet finder Sted, da Sekretariatet ellers ikke kan garantere for, at saadanne kommer til Stede.

Organisatoriske Meddelelser for Grupperne, der ønskes optaget under denne Rubrik, maa være Redaktionen i Hænde senest den 20. i Maaneden.

R. F. O. Gruppernes Kasserer maa hver Maaned indsende Afregning for Kontingent til Hovedledelsen; det maa staa enhver Kammerat klart, at Økonomi er det eneste, der kan sætte Arbejdet i Gang for at skabe Agitation for R. F. O. Al Indbetaling til Hovedledelsen kan ske paa Postgiro Nr. 28,574. Det anbefales alle Kammeraterne at anvende denne Maade at indsende Penge paa, da det er den billigste Maade for Grupperne.

Sekretariatet anmoder Gruppeledelserne om regelmæssigt at indsende Fagblade fra den paagældende Afdeling.

Til R. F. O.s Grupper i Provinsen!
Hovedledelsens Adresse er nu forandret og al Korrespondance fra Provinsgrupper til Hovedledelsen samt Rekvisition af Mærker og Kort maa adresseres til den ny Adresse: Raadhusstræde 11, Kbhvn. K.

Den københavnske Fællesledelse er nu en Kendsgerning, og Udlevering af Mærker og Kort for de københavnske Gruppers Vedkommende foregaar som hidtil fra Kontoret i Studiestræde 14, Mellembygningen, der bliver den københavnske Fællesledelses Adresse.

Fra Redaktionen.
Til alle R. F. O. Grupper og R. F. O. Tilhængere.

Kammerater!

Hovedledelsen har nu udsendt første Nummer af Tidsskriftet »Faglig Kamp«. Begyndelsen er gjort. Resultatet kunde eventuelt have været bedre. Mange Ting mangler. Stoffet burde være lødigere. Det er altsammen Ting, der kan opnaas, men kun paa den Betingelse, at hver eneste R. F. O. Instans, hver eneste R. F. O. Ledelse, hver eneste R. F. O. Gruppe og hvert eneste R. F. O. Medlem Landet over føler sig medansvarlig for Udviklingen af vort Blad.

Redaktionen opfordrer alle Kammerater til kollektivt Medarbejde. Læren af Arbejdskampe, Konflikter, hele R. F. O.s Virksomhed maa hver Maaned gennem vort Tidsskrift blive tilgængeligt for Kammeraterne Landet over.

»Faglig Kamp« Nummer 2 udkommer 1. Juni, og vi maa da sætte alt ind paa, at der sker hurtig og præcis Afregning for Nr. 1.

Indbetaling til Hovedledelsens Postgiro Nr. 28574. Alle Artikler til Nr. 2 skal være Redaktionen i Hænde til 15. Maj og organisatoriske Meddelelser senest den 20. Maj.

Den nøjagtige Adresse er:

Red. for »Faglig Kamp«,
Raadhusstræde 11, 3.,
København K.

Til Danmarks Arbejdere!

Efter at vi igennem vor sidste Beslutning paa det nylig afholdte Aarsmøde fik samlet Oppositionen for hele Landets vedkommende i R. F. O., for samlet at bekæmpe den nu igennem mange Aar førte Fagforeningspolitik fra de socialdemokratiske Føreres Side, der kun gaar ud paa at svække den Magt, Fagforeningerne besidder til Fordel for den socialdemokratiske Parlamentspolitik, der bestaar i at kohandle med de andre borgerlige Partier og ødelægge Arbejderklassens Kamp for Socialismen, er de socialdemokratiske Lederes Kamp mod R. F. O. for Alvor sat ind.

De socialdemokratiske Ledere i Fagforeningerne er gaaet med til,

at kneble Medlemmernes Medbestemmelsesret i Fagforeningerne,

at fratage Arbejderne i Danmark deres vigtigste Vaaben: Strejkeretten,

at gaa ind for Lønreduktioner i flere Aar mod Medlemmernes Vilje,

ogsaa ved det sidste Forlig at gaa med til en Overenskomstforlængelse, der igennem Prisstigninger lader os flaa af Arbejdskøberne, hvorved endog de Arbejdsløses Understøttelser forringes.

Vi er ikke Splittelsesfolk! Men vi ønsker igennem R. F. O. at samle baade de arbejdende Arbejdere, de arbejdsløse Arbejdere og de uorganiserede Arbejdere til fælles Kamp imod denne ødelæggende Fagforeningspolitik.

Vi ødelægger ikke vore egne Fagforeninger. Men vi kræver og arbejder for, at der bliver ført Klassekamp igennem vore Fagforeninger mod Kapitalismen og Kamp mod de Førere, der ikke længere kan kæmpe af Hensyn til Bevarelsen af et raaddent, hensygnende kapitalistisk Samfund!

Vi appellerer til alle Fagforeningsmedlemmer om at være med til igennem Fagforeningerne i Enighed at samles til Forsvar mod de stadige Angreb, der fra Arbejdskøbernes Side rettes imod os og ikke tage Hensyn til den Eksklusionspolitik, som nu er bleven Parolen fra de socialdemokratiske Føreres Side.

Svaret maa være: Ind i den *Revolutionære Fag-Opposition* for at faa styrket Fagforeningernes Magt og Vilje til Klassekampen, *Enhedsfrontens* Skabelse mellem *socialdemokratiske, partiløse og kommunistiske Arbejdere* saavel paa *Kontrolstederne* som paa *Arbejdspladserne*.

Hovedledelsen for R. F. O.
i Danmark.

Redaktør og Ansvarshavende: A. B. Lund. Tryk: Petersen & Nielsen, Raadhusstræde 4

